

Vid

f. d. bergshauptmannens,

fil. jubeldoktorn,

P. N. SEWÉNS

graf

i Sala

den 5 Febr. 1888.

Af församlingens kyrkoherde.

= Carl August Forssman

“Salige äro de fridsamme, ty de skola kallas Guds barn.” Dessa ord, som till och med ett barn igenkänner, äro, såsom vi alla veta, hemtade från Jesu bergspredikan. De återfinnas i Matth. evang. 5 cap. 9 v., men de stodo också helt nyss under det namn, som bars af den gamle fridsamme man, hvars lif nu har slocknat. Egentligen skulle dessa orden lyda så: Salige äro de fridstiftande, de som ej blott ega friden utan äfven kunna utbreda och stifta frid omkring sig. Vår frälsare kallar nu sådana människor Guds barn, d. v. s. han gifver dem ett ärorikt namn, han vill känna igen dem såsom sina afkomlingar, sina närmaste, sina allra mest älskade. Och när den store profeten från Nazareth och den store väldige predikanten vid Genesareths haf säger så, kunna vi ock vara förvissade derom, att det är sanning i hans ord, vi kunna ock ega full rättighet att öfverflytta denna benämning och detta tilltal på hvar och en, som eger de egenskaper, hvilka frälsaren uppställer såsom ett vilkor för saligheten och för barnskapet hos Gud. Af detta skäl kunna vi ock lämpa de anförda orden på den nu affidne åldringen. Vare sig vi tolka det anförda skriftstället på det ena eller det andra sättet, vare sig det innebär ett egande och besittande af friden eller förmågan att stifta frid, så har det anförda ordet sin fullaste tillämpning på doktor Sewén. Säg du honom t. ex., min åhörare, i hans hem, vid hans böcker och hans blommor — huru fridfull var han ej, huru lugn och förnöjd, huru glad vid tanken på alla de fröjdefulla stunder, som studiet af allt

detta skänkte honom? Eller såg du honom, då han satt såsom den främste och förste mannen i fädernas rådsförsamling, i denna stads styrelse — lyste ej friden äfven då ur hans milda öga? Var han ej i stånd att genom denna sin frid och sitt milda sinne kunna sammanföra de mest skilda och de mest olika åsigtter och meningar? Eller såg du honom, då han någon gång lemnade sig åt enskildt samkväm eller det enskilda umgänget — då han någon gång unnade sig någon ro och hvila från sitt arbete, såg du ej äfven då, huru ögat strålade af frid och kärlek och huru han spridde trefnad omkring sig? Men ingen menniska kan göra allt detta, som ej eger friden inom sig; ingen kan vara fridsam eller fridstiftande, som ej har fått frid med sin Gud. Icke skulle vår Herre och dyre frälsare kalla de fridsamme för Guds barn eller prisa dem salige, om ej friden vore en frid, med Gud och i Gud. Och att den bortgångne åldringen egde denna frid med Gud, och att han just därför har kunnat sprida så mycken frid omkring sig, det är ej blott en förhoppning, som vi ega om honom, det är en visshet, som vi tro och lita på.

Det skulle vara för långt att här genomgå eller uppräknat alla de olika värf han utfört inom detta samhälle. Det skulle också vara för långt att uppräknat alla de uppdrag han haft om händer. Men så mycket kunna vi dock nämna, att ingen syssla, intet uppdrag åtog han sig utan att sorgfälligt och grundligt bereda sig derpå, och om det någon gång gälde någon utredning eller något yttrande i en svår och kinkig fråga, så var doktor Sewén den, hvars erfarenhet och hjälp man aldrig förgäfvades anlitate. En person, som i sig förenade så mycken duglighet och insigt, så mycken gudsfruktan och kärlek, och som egde ett så kristligt sinne: med ett ord, en person, som var en så fullständigt kristlig personlighet, han kan ej gå bort ur tiden utan att gömmas och bevaras i ett tacksamt minne. Och vi, som nu höra till ett yngre släkte, oss höfves att stilla och ödmjukt ställa oss vid åldringens fötter, oss höfves också, att vi i hela samhällets namn visa vår tacksamhet och vår erkänsla mot den affidne.

Haf tack därför, du milde vän, för allt hvad du gjort oss här under ditt lif! Haf tack för ditt trogna och trägna arbete i

bergslaget, i stadens, i kyrko- och skolrådets tjenst! Haf tack för allt hvad du gjort för de fattigge inom denna stad! Haf tack för den trohet och kärlek du bevisat i din tjenst och ditt kall! Och må vi också först och sist tacka Gud, som låtit dig så många år få lefva och verka bland oss. — Haf tack också från alla dina barn och barnbarn, alla dina närmaste sörjande för all den kärlek du bevisade dem! Mätte det unga släktet och alla de, som hafva lärt känna dig, af dig hafva lärt sig något äfven för sitt lif, och mätte alla, som oroligt jaga efter en fåfänglig ära och ett fåfängligt pris, af dig hafva lärt sig att salige äro de fridsamme, ty de skola kallas Guds barn! — Vi viga nu det liflösa stoftet till grafvens ro och till en tröjdefull uppståndelse.

Sala, Östra Vestmanlands boktryckeri, 1888.

